

Congresul National de Coaching a fost minunat si, printre altele, ne-a dat ocazia sa punem intrebari al caror raspuns banuim/simtim ca ar putea fi important.

O asemenea intrebare aflata in mintea noastra, a tuturor, a fost , evident, daca ar trebui sa "acreditam" – unde si in ce fel - coachingul in Romania.

Pentru ca Romania este, desigur, tara in care suntem intrebati ce diplome avem si nu ce stim sa facem si ce rezultate putem obtine. Din pacate, traim cu sindromul "vreau sa par" si nu ne intereseaza "ce suntem, cu adevarat". Asa incat ne iluzionam ca fardurile ne vor ascunde stresul si ridurile sau nefericirea, jeepul si vila vor crea iluzia ca suntem puternici – cand, de fapt, ne rod anxietatea, complexe, depresia sau mica noastra viziune egoista si materialista asupra vietii – si, evident...cat mai multe diplome sau functii ne vor face sa parem destepti, competenti sau chiar intelepti. Si apoi, ne intrebam, desigur, "de ce lucrurile merg asa de prost in Romania"...

Revenind, am putea sa spunem ca o acreditare de un fel sau altul a coachingului nu strica. Ii va oferi mai multa credibilitate, prestanta sau interes in ochii clientilor. Va fi benefic si pentru coachi si pentru clienti.

Oare?

Cum a evoluat coachingul in occident? Fara acreditari. Acolo oamenii te cauta in functie de cat esti de bun, pentru ca stiu – dintr-o sursa sau alta - ca esti un coach eficient. Iar daca, rareori, s-a dovedit ca sursa lor de informare i-a inselat, a doua oara nu te mai cauta. Simplu. Este legea economiei de piata: daca esti bun, iti merge bine, daca nu – te reorientezi. Daca veti cauta pe net, din curiozitate, veti descoperi ca multi dintre cei mai renumiti coachi nici macar nu specifica daca au vreo formare sau nu. Unii nici nu au – au, in schimb, experienta, abilitati proprii, o vasta cultura generala si multa inteligenta. Si au **rezultate**

.

Totusi, mai nou, moda acreditarilor – informale, nu guvernamentale – incepe sa bantuie si strainatatea. Motivul? Faptul ca unii s-au gandit sa transforme coachingul intr-o industrie. Tot mai multi oameni fac formari, tot mai multi isi deschid firme de profil si, asa cum spune un prieten de-al meu, “every man and his brother is offering you a coaching program”. Punct. Nevoia de a mai scapa de concurenta pe o piata suprasaturata isi spune cuvantul, asa ca – de ce nu – se mai pot scoate niste bani si din acreditari variate si sofisticate - ti se incalceste limba numai pana le pronunti, cum spune acelasi prieten, american, al meu. Vezi noile standarde ale unor asociatii internationale.

Concluzia: vom reusi, noi, romanii, sa fim uniti si intelepti? Vom alege performanta, perfectionarea, autoevaluarea corecta sau vom da in patima colectionarii de diplome, acreditari si a concurentei imorale (a se citi “spaga”)? Vom intelege profund beneficiile si limitarile induse de o acreditare “oficiala”? Vom sti sa atragem cel mai potrivit mod de acreditare, daca ne vom dori una?

Un lucru este cert, succesul coachigului depinde de:

- existenta unor coachi foarte performanti: un coach ADEVARAT este cel care poate face ceea ce spune. Este o persoana eminentemente eficienta, echilibrata, armonioasa si sanatoasa psihic, debordand de optimism, creativitate, naturalete si **cunoastere**. Cunoastere, cultura generala, cunoastere si iar cunoastere. Se numeste, pur si simplu, congruenta...

- informarea ampla si pertinenta a publicului cu privire la coaching (va sunt cunoscute site-urile romanesti unde gasesti pe "cel mai bun”, “cel mai experimentat”, “primul, unicul, neegalatul, singurul si cel mai valoros”?...)

Va reusi coachingul sa fie, deci, performant si congruent cu propria lui definitie – adica isi va atinge obiectivul?

Sau vom face o treaba tipic romaneasca post-decembrista - "sa **par**" un coach si nu "sa **fiu**" un coach?

Sa speram ca nu. Oricum, Societatea Romana de Coaching nu va avea astfel de membri.

□ *Carmen Todor*